
นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับ
การพัฒนาของหาดใหญ่ จ.สงขลา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

การพัฒนาพื้นที่ของภาคใต้ มีวิวัฒนาการของแนวคิดและนโยบายเชิงพื้นที่ที่มีการปรับเปลี่ยนไปตามนโยบายการพัฒนาประเทศและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตลอดจนสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนงานที่มีผลให้เกิดการพัฒนาพื้นที่ภาคใต้ สรุปรวมดังนี้

1) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ได้มีการจัดทำเรื่อยมาจนถึงฉบับที่ 10 ในปัจจุบัน (พ.ศ.2550) ซึ่งการพัฒนาที่ผ่านมาก่อให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะกรุงเทพมหานคร ขณะเดียวกันจะมีเมืองหลักและเมืองรองของแต่ละภาค ทำหน้าที่ในการเป็นตัวขับเคลื่อนและกระจายความเจริญทางเศรษฐกิจภายในภาค สำหรับภาคใต้ **เมืองหลักและเมืองรองที่สำคัญได้แก่ หาดใหญ่-สงขลา** ภูเก็ต สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช ซึ่งจากนโยบายการกระจายความเจริญออกไปจากกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ระหว่างปี พ.ศ.2525-2539 (แผนพัฒนาฉบับที่ 5-7) ได้กำหนดให้เมืองดังกล่าวเป็นฐานการจ้างงานและการบริการที่สามารถดึงดูดการลงทุนทางด้านเศรษฐกิจ โดยการพัฒนาพื้นที่ ดังนี้ (1) สร้างฐานเศรษฐกิจเมืองหลักให้เป็นเมืองศูนย์กลางความเจริญระดับภาค (2) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการบริหาร (3) ปรับปรุงบริการทางสังคมให้เพียงพอ (4) จัดระเบียบการใช้ประโยชน์ที่ดินให้เหมาะสม และ (5) ปรับปรุงฐานะการคลัง การบริหารการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเมืองหลัก เพื่อให้มีสมรรถนะในการรองรับการกระจายความเจริญออกจากกรุงเทพมหานคร

ขณะที่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (ฉบับปัจจุบัน) มุ่งเน้นสังคมที่มีความสุขอย่างยั่งยืนและเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้ประเทศสามารถพัฒนาไปได้ภายใต้บริบทการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น มีการกำหนดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ดังนี้

- (1) การปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจให้สมดุลและยั่งยืน โดยให้ความสำคัญดังนี้
  - การปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเพิ่มผลิตภาพและคุณค่าของสินค้าและบริการบนฐานความรู้และความเป็นไทย
  - การสร้างภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจ โดยการบริหารเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเป็นธรรม
  - การสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันและการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเป็นธรรม
- (2) การสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและสังคมให้เป็นรากฐานที่มั่นคงของประเทศ โดยให้ความสำคัญกับ
  - การบริหารจัดการกระบวนการชุมชนเข้มแข็ง
  - การสร้างความมั่นคงของเศรษฐกิจชุมชน

2) เคাঁโครงการพัฒนาภาคสำหรับประเทศไทย (Spatial Development Framework for Thailand)

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้จัดทำขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2540 โดยได้เสนอแนวทางการพัฒนาภาคใต้ที่สำคัญ คือ

- (1) พัฒนาทางหลวงหมายเลข 4 (สงขลา-สะเดา) เชื่อมโยงสู่ปีนังเพื่อ
  - ขยายการบริหารให้กับท่าเรือน้ำลึกสงขลา
  - อำนวยความสะดวกของสินค้าผ่านด่านชายแดน โดยใช้ประโยชน์จากเส้นทางหลวงแนวเหนือ-ใต้ ของมาเลเซีย
- (2) พัฒนาเมืองภูเก็ตให้เป็นศูนย์กลางด้านวิทยาการของภูมิภาค

- (3) พัฒนาเขตอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากพลังงาน ที่อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราชโดยสร้างเส้นทางถนนเชื่อมโยงในแนวตะวันออก-ตะวันตก เข้ากับโครงการทำเรื่อน้ำลึกในอนาคตที่พังงา และส่งเสริมวงจรท่องเที่ยวภายในภาคใต้ (เกาะสมุย-ภูเก็ต)
- (4) ประเทศไทยควรมีบทบาทในการประสานวัฒนธรรมที่หลากหลาย ในการพัฒนาภายใต้โครงการความร่วมมือสามเหลี่ยมเศรษฐกิจไทย-มาเลเซีย-อินโดนีเซีย
- (5) สนับสนุนอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรและการวิจัยและพัฒนา ตลอดจนการศึกษาด้านการเกษตร
- (6) ปรับเปลี่ยนการพึ่งพาเศรษฐกิจด้านการประมงชายฝั่ง ไปสู่สาขาอื่นๆ เพื่อปรับปรุงการบริหารจัดการประมงให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- (7) เสริมสมรรถนะเมืองศูนย์กลางความเจริญของภูมิภาค: หาดใหญ่/สงขลา สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และภูเก็ต
- (8) ป้องกันรักษาสภาพแวดล้อมบริเวณชายฝั่งและบริเวณทะเลสาบสงขลา

3) ยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

เริ่มต้นขึ้นเมื่อ 4 มีนาคม 2532 จากการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอแนวคิดการพัฒนา “สะพานเศรษฐกิจ” เชื่อมโยงฝั่งทะเลอ่าวไทย (กระบี่) และอันดามัน (ขนอม) ด้วยระบบคมนาคมและขนส่งร่วมแบบผสมผสาน ประกอบด้วย ถนน รถไฟ ท่อน้ำมัน และได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี

ในปี 2534-2535 มีการจัดทำแผนแม่บทโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ครอบคลุมพื้นที่ 5 จังหวัด ได้แก่ ภูเก็ต พังงา กระบี่ สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช

ในวันที่ 22 มิถุนายน 2536 มีมติคณะรัฐมนตรีเห็นชอบในการดำเนินงานพัฒนาพื้นที่ตามแผนแม่บท ในเรื่องการก่อสร้างถนนสายกระบี่-ขนอม การจัดเตรียมพื้นที่ การศึกษาความเหมาะสมในเรื่องกิจกรรมน้ำมัน

ในวันที่ 1 เมษายน 2540 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้กำหนดที่ตั้งท่าเรื่อน้ำลึกแห่งใหม่ จากเดิมบริเวณฝั่งอันดามันจากกระบี่ เป็นบริเวณบ้านทับละมุ อำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงา ส่วนฝั่งอ่าวไทยจากขนอม เป็นบริเวณบ้านบางปอ อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช

ในวันที่ 11 กันยายน 2544 ได้มีมติคณะรัฐมนตรีที่สำคัญให้ดำเนินการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ในเรื่องการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่เกาะสมุย และกลุ่มจังหวัด Greater Phuket (ภูเก็ต พังงา กระบี่)

ในวันที่ 19 มีนาคม 2545 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบหลักการการจัดลำดับความสำคัญและกรอบแผนปฏิบัติการพื้นที่เศรษฐกิจเฉพาะที่มีศักยภาพ จำนวน 13 พื้นที่ ซึ่งพื้นที่ภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรัง และสตูลเหมาะสมที่จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลที่มีคุณภาพระดับโลก

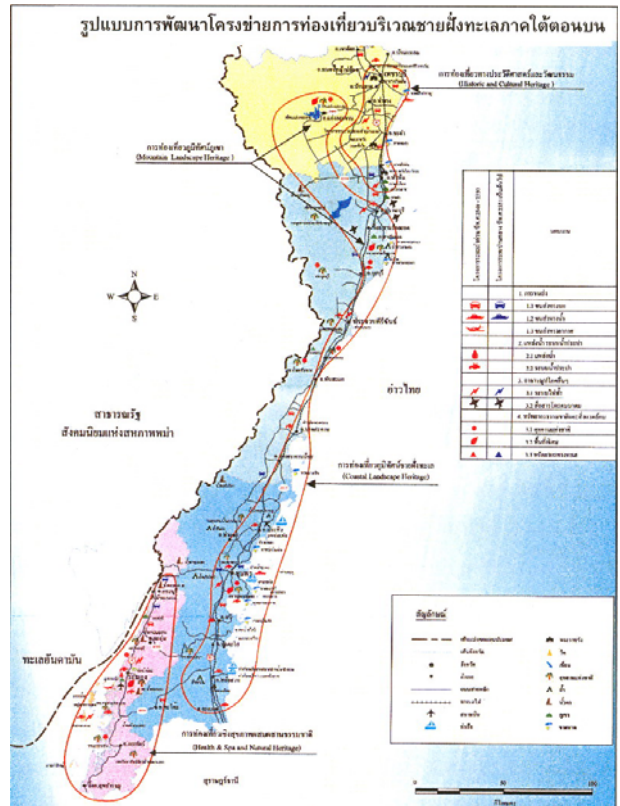
ในวันที่ 2 กันยายน 2546 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบในหลักการของแผนงานสะพานเศรษฐกิจพลังงาน (Strategic Energy Landbridge: SELB) และการพัฒนาเส้นทางคมนาคม เพื่อสนับสนุนการเป็นศูนย์กลางพลังงานในภูมิภาค ซึ่งโครงการ SELB วัตถุประสงค์หลักคือ ให้บริการขนส่งน้ำมันจากทางด้านทะเลอันดามัน โดยเป็นเส้นทางขนส่งน้ำมัน ซึ่งจะเป็นการสร้างความมั่นคงทางพลังงาน การพัฒนาโรงกลั่นน้ำมันแห่งใหม่ รวมถึงโรงงานอุตสาหกรรมปิโตรเคมี

อย่างไรก็ตาม โครงการสะพานเศรษฐกิจพลังงานนี้ได้ถูกชะลอออกไปก่อน เนื่องจากที่ตั้งโครงการอยู่ในแนวพื้นที่เสี่ยงภัยเกิด Tsunami ซึ่งอาจมีความเสี่ยงต่อการลงทุนดำเนินโครงการของรัฐบาลในอนาคต ในอนาคตหากได้มีการนำโครงการนี้กลับมาอีกครั้ง จะต้องนำมาทำการทบทวนผลกระทบจากโครงการนี้ด้วยเช่นกัน

4) ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลภาคใต้ตอนบนอย่างยั่งยืน

มีแนวคิดการพัฒนา 3 รูปแบบการท่องเที่ยว ดังนี้ (1) เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม-เพชรบุรี (2) เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ภูเขาป่าไม้ อุทยานและชายฝั่งทะเล-ประจวบคีรีขันธ์ ชุมพร (3) เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพด้วยวิถีชีวิตริบ่าบัต-ระนอง โดยยุทธศาสตร์การพัฒนา โดยสรุปดังนี้

- (1) ยุทธศาสตร์การเชื่อมพื้นที่ Thailand Riviera กับพื้นที่อนุภาคอื่น ควรพิจารณาให้มีความ เชื่อมโยงโครงข่ายแหล่งท่องเที่ยว และโครงสร้างพื้นฐานกับภูมิภาคอื่น ได้แก่ พื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล พื้นที่ชายฝั่งทะเลอ่าวไทยตะวันออก และพื้นที่ชายฝั่งภาคใต้ตอนล่าง โดยเชื่อมโยงกับพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยการปรับปรุงเส้นทางรถยนต์ รถไฟ ทางน้ำ และทางอากาศให้ทันสมัย และเชื่อมโยงกับพื้นที่ชายฝั่งทะเลอ่าวไทยตะวันออก โดยทางน้ำและทางอากาศที่สะดวก รวดเร็ว รวมถึงเชื่อมโยงจังหวัดระนอง กับพื้นที่ชายฝั่งภาคใต้ตอนล่าง โดยถนนทางด่วน ทางน้ำที่สะดวกและรวดเร็ว
- (2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาในเรื่องการฟื้นฟูและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว สิ่งก่อสร้างด้านการท่องเที่ยว การเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวด้วยโครงข่ายโครงสร้างพื้นฐานที่สะดวก รวดเร็ว และปลอดภัย การกำหนดโครงข่ายการท่องเที่ยวหลายรูปแบบ (Tourism Clusters) และการมาตรฐานคุณภาพด้านการบริการ โดยเน้นจุดเด่นของเอกลักษณ์ความเป็นไทย

5) ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด

เป็นกรอบชี้้นำการพัฒนาในระดับกลุ่มจังหวัดและจังหวัด เพื่อให้เกิดความร่วมมือ ประสานประโยชน์และแบ่งปันทรัพยากร ที่จะนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ เป้าหมาย และยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- (1) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ 1 (สุราษฎร์ธานี ชุมพร ระนอง) มีบทบาทสำคัญในการเป็นศูนย์กลางพัฒนาระบบการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ เชื่อมโยงพื้นที่ผ่านท่าเรือน้ำลึกจังหวัดระนอง นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลทางฝั่งอ่าวไทย และเป็นแหล่งผลิตและแปรรูปสินค้าเกษตรที่สำคัญของภาค คือผลไม้ ยางพารา และปาล์มน้ำมัน
- (2) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ 2 (นครศรีธรรมราช พัทลุง ตรัง) มีบทบาทเป็นแหล่งผลิตอาหารและแปรรูปที่สำคัญของภาค รวมทั้งเป็นศูนย์กลางตลาดผลผลิตผลการเกษตรของภาคใต้ที่เชื่อมโยงสู่ตลาดในประเทศเพื่อนบ้าน และเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลและแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของภาคใต้
- (3) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ 3 (ภูเก็ต พังงา กระบี่) มีบทบาทเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลกของภาค ศูนย์กลางการพัฒนาบริการระดับนานาชาติ การบริการด้าน ICT ตลอดจนเป็นศูนย์กลางการวิจัยและพัฒนาปาล์มน้ำมัน เพื่อเป็นฐานการผลิตไบโอดีเซล

- (4) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน 1 (ปัตตานี ยะลา นราธิวาส) มีบทบาทในการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับกลุ่มประเทศโลกมุสลิม โดยการพัฒนาเป็นแหล่งผลิตปศุสัตว์และอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล รวมถึงความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน ทั้งทางด้านการค้าชายแดน การลงทุน การท่องเที่ยวและการคมนาคมขนส่ง รวมทั้งเป็นศูนย์กลางอิสลามศึกษา
- (5) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน 2 (สงขลา-สตูล) มีบทบาทในการเชื่อมโยงฝั่งอ่าวไทยและฝั่งอันดามัน โดยเชื่อมท่าเรือน้ำลึก รวมทั้งมีบทบาทเป็นศูนย์กลางการค้า การบริการ การท่องเที่ยว และการค้าชายแดนทางด้านสะเดา และปาดังเบซาร์ นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์กลางยางพารา และศูนย์กลางทางด้านการศึกษา การวิจัยและพัฒนา

6) ยุทธศาสตร์การเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันของประเทศ

มีแนวคิดของการแข่งขันที่เปลี่ยนจากการมุ่งไปสู่ข้อได้เปรียบทางด้านทรัพยากร มาเป็นการสร้างความได้เปรียบทางด้านประสิทธิภาพทางการผลิต และความสามารถในการสร้างความแตกต่างของสินค้าและบริการ ซึ่งในส่วนของภาคใต้นั้น ตามมติของคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม พ.ศ.2547 ได้มีการผลักดันยุทธศาสตร์การพัฒนาใน 2 เรื่องสำคัญคือ (1) การพัฒนาขีดความสามารถทางการแข่งขันของยางพารา และ(2) การพัฒนาขีดความสามารถทางการแข่งขันของภูเก็ต

7) ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายวิสาหกิจ (Cluster)

เป็นการมุ่งเน้นการพัฒนาด้วยการเพิ่มผลผลิตรวมและสร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจโดยรวมทั้งระบบ โดยการสนับสนุนภาคธุรกิจภาคการผลิต และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องรวมกลุ่ม และร่วมมือกันคิดค้นวิจัยพัฒนา และร่วมแก้ปัญหาอุปสรรคต่างๆโดยการจัดตั้ง “คลัสเตอร์” สินค้า เพื่อสร้างความเข้มแข็งในกลุ่ม ด้วยการผลักดันการจัดตั้ง Cluster ที่มีภาคเอกชนเป็นแกนนำ และภาครัฐบาลเป็นฝ่ายสนับสนุน

8) ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน

มุ่งเน้นการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ การสร้างงาน เพื่อให้เกิดความเจริญเติบโต การพัฒนา และสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างผาสุกในระดับภูมิภาค โดยที่เสนอให้มีการพัฒนาเมืองคู่แฝด (Sister City) ให้เกิดเป็นรูปธรรม เพื่อให้โครงการสามารถพัฒนาให้ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

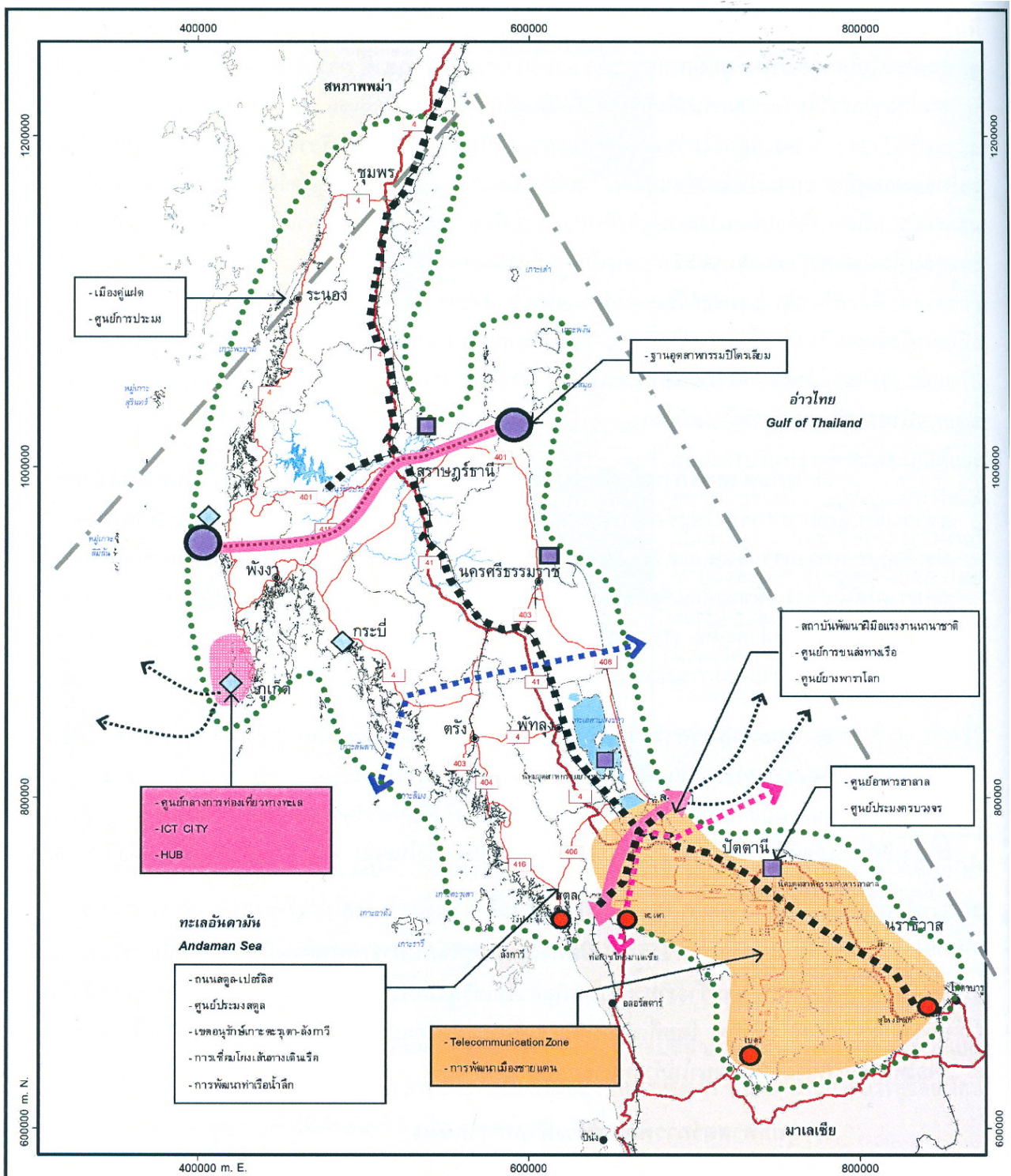
9) ยุทธศาสตร์การพัฒนาทางการเกษตร

- (1) นโยบายที่เกี่ยวข้องกับยางพารา คือ การเพิ่มผลผลิตต่อไร่ในพื้นที่ปลูกยางพารา การขยายพื้นที่ปลูกในภาคใต้และภาคอื่นๆ และเมืองยาง (Rubber City)
- (2) การส่งเสริมปลูกปาล์มน้ำมันในภาคใต้ตอบสนองยุทธศาสตร์พลังงานทดแทน ด้วยการนำน้ำมันปาล์มมาทำเป็นพลังงานทดแทนหรือไบโอดีเซล (Bio-diesel) และผลผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับน้ำมันปาล์ม ซึ่งคาดว่าจะปลูกปาล์มน้ำมันให้ได้ 10 ล้านไร่ ภายในเวลา 5-20 ปี

10) ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศ

เพื่อเป้าหมายเป็น “ศูนย์กลางอินโดจีน” ซึ่งจำเป็นต้องมีการพัฒนา ได้แก่

- (1) การพัฒนาระบบขนส่งทางน้ำ โดยการพัฒนาท่าเรือเพื่อการขนส่งสินค้าไปยังต่างประเทศได้อย่างรวดเร็ว รวมถึงการปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบเกี่ยวกับการขนส่งทางน้ำ
- (2) การเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคม ระหว่างท่าเรือฝั่งอันดามัน และท่าเรือฝั่งอ่าวไทย คือภาคใต้ตอนล่าง ปากบารา จ.สตูล-ท่าเรือน้ำลึก จ.สงขลา และระนอง-ชุมพร เพื่อเชื่อมโยงเศรษฐกิจภาคใต้ทั้งตอนบนและตอนล่าง และเสนอให้เร่งปรับปรุงท่าเรือ ระนอง ชุมพร ภูเก็ต สงขลา สุราษฎร์ธานี และสตูล ร่วมการก่อสร้างแลนด์บริดจ์ที่ทับละมุ จ.พังงา-สิชล จ.นครศรีธรรมราช

- เครื่องหมาย**
- - - - - เขตเส้นพรมแดน
  - - - - - เขตจังหวัด
  - ทางหลวงสายหลัก
  - ทางหลวง ถนน
  - ทางรถไฟ
  - แม่น้ำ
  - ที่ตั้งจังหวัด
  - ที่ตั้งเมืองสำคัญ
  - ..... ฐานการผลิตการเกษตรภูมิภาค
  - แนวสะพานเศรษฐกิจ
  - ..... การเชื่อมโยงสู่ภูมิภาค
  - แนวท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย
  - แนวคลองกระ
  - เขตเศรษฐกิจ 3 ฝ่าย อินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย (IMT GT)
  - ทางรถไฟรางคู่
  - นิคมอุตสาหกรรมเสนอแนะ
  - ◆ ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเล
  - เมืองชายแดนสำคัญ

แผนที่ 2.2-1
โครงการพัฒนาตามแผนความร่วมมือ
ระหว่างประเทศ

โครงการวางและจัดทำผังภาคใต้
กรมโยธาธิการและผังเมือง กระทรวงมหาดไทย

1. โครงสร้างภาคใต้

1.1 ภาคใต้ประกอบด้วย 14 จังหวัด มีประชากรรวม 8.3 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 13.3 ของประเทศ พื้นที่ 70,700 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 13.7 ของประเทศ เป็นพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรทางทะเล เช่น การประมง และแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ภาคใต้ยังมีลมมรสุมพัดผ่านและมีฝนตกตลอดปี ทำให้พื้นที่มีความเหมาะสมกับการเพาะปลูกผัก ผลไม้ ยางพารา ปาล์มน้ำมัน และพืชเศรษฐกิจอื่น ๆ ตลอดจนมีการสืบทอดศิลปวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง

1.2 ลักษณะภูมิประเทศ แบ่งเป็น 3 กลุ่มพื้นที่ ได้แก่

- 1) **ภาคใต้ตอนบน** ได้แก่ ชุมพร และระนอง มีพื้นที่เชื่อมต่อกับอำเภอบางสะพาน ตอนใต้ของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นฐานอุตสาหกรรมเหล็กขนาดใหญ่แห่งหนึ่งของประเทศ โดยมีระนองเป็นประตูการค้า การลงทุน ติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านสหภาพพม่า บังกลาเทศ และอินเดียด้านตะวันออก
- 2) **ภาคใต้ตอนกลาง** ได้แก่ สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช ภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรัง และพัทลุง โดยมีภูเก็ต พังงา กระบี่ และเกาะสมุยเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักระดับโลก ในขณะที่สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช ตรัง และพัทลุงเป็นพื้นที่ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร
- 3) **5 จังหวัดชายแดนภาคใต้** ได้แก่ สตูล สงขลา ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์สำคัญทั้งด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของภาคใต้และของประเทศ โดยมีวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่นแตกต่างจากจังหวัดอื่นและมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม กับประเทศเพื่อนบ้าน

1.3 **ระยะที่ผ่าน**มาการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในทั้ง 3 กลุ่มพื้นที่ มีความเชื่อมโยงกันทั้งด้านโครงข่ายการคมนาคมขนส่ง การพัฒนาด้านการเกษตรอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยมี 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นพื้นที่ยุทธศาสตร์สำคัญในการเชื่อมโยงระหว่างเศรษฐกิจไทยกับประเทศเพื่อนบ้านและนานาชาติ

2. พื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้

2.1 สภาพทางกายภาพ

- จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีพื้นที่ประมาณ 20,800 ตารางกิโลเมตร (13 ล้านไร่) หรือคิดเป็นร้อยละ 29.4 ของพื้นที่ภาคใต้ และร้อยละ 4.1 ของพื้นที่ประเทศ ประกอบด้วยพื้นที่เกษตร ประมาณ 6.9 ล้านไร่ หรือร้อยละ 52.9 ของพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่วนที่เหลือเป็นพื้นที่ชุมชน อุตสาหกรรม และพื้นที่อื่นๆ ร้อยละ 47.1
- ที่ตั้งของพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้อยู่ห่างไกลกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของประเทศ เฉลี่ยประมาณ 1,000 กม. ซึ่งไกลกว่าภาคอื่นๆ และมีผลกระทบต่อแรงกระตุ้นในการพัฒนาเศรษฐกิจจากส่วนกลาง

2.2 โครงสร้างเศรษฐกิจและการกระจายรายได้

- โครงสร้างการผลิตในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีฐานแคบ พึ่งพาผลผลิตด้านการเกษตรไม่กี่ชนิด เช่น ยางพารา น้ำมันปาล์ม และประมง โดยมีผลิตภัณฑ์มวลรวม (GPP) ปี 2542 ประมาณ 158,900 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 3.4 ของประเทศและมีสัดส่วนการผลิตในภาคเกษตรสูงถึงร้อยละ 41 ของ GPP สัดส่วนในภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 10 ส่วนที่เหลือร้อยละ 49 เป็นการผลิตในภาคบริการที่มีสัดส่วนรายได้จากการท่องเที่ยวและการค้าบริการ
- ระบบคมนาคมขนส่งสายหลักและสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่เขตเศรษฐกิจหลัก ค่อนข้างพร้อม โดยได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องภายใต้แผนแม่บท แต่อย่างไรก็ตามยังคงมีความจำเป็นต้องพัฒนาระบบคมนาคมและสาธารณูปโภค สาธารณูปการสายรองเพิ่มเติม ให้กระจายสู่ฐานการผลิตและแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ
- ด้านการกระจายรายได้ ประชากรในพื้นที่ชายแดนภาคใต้มีรายได้เฉลี่ย 47,995 บาทต่อคนต่อปี ต่ำกว่ารายได้ต่อหัวเฉลี่ยทั้งประเทศ (74,675 บาท/คน/ปี) และรายได้ต่อหัวเฉลี่ยของภาคใต้ (51,284 บาท/คน/ปี) นอกจากนี้ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ยังมีปัญหาด้านการกระจายรายได้ โดยสงขลา ซึ่งเป็นจังหวัดมีประชากรมากที่สุดมีรายได้เฉลี่ยสูงสุด 59,000 บาทต่อคนต่อปี ในขณะที่นราธิวาสมีรายได้เฉลี่ยต่ำสุดเพียง 29,000 บาท ต่อคนต่อปี ใกล้เคียงกับรายได้เฉลี่ยของมุกดาหารในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและเพชรบูรณ์ น่านและพะเยาในภาคเหนือ

2.3 การลงทุนภาคอุตสาหกรรม

- ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา มีการลงทุนภาคอุตสาหกรรมค่อนข้างสูงในพื้นที่จังหวัดสงขลา โดยเฉพาะตามแนวเส้นทางหาดใหญ่-สะเดา โดยมีจำนวนโครงการลงทุนที่ขอส่งเสริมการลงทุนโดยเฉลี่ยปีละ 40-50 โครงการ เงินลงทุนเฉลี่ยประมาณปีละ 5,000 ล้านบาท
- การกระจายตัวของการลงทุนไปยังอีก 4 จังหวัดชายแดนใต้แก่ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูล ใช้นัก อุตสาหกรรมที่ลงทุนส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบในพื้นที่ ได้แก่ อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตรประเภทผลิตภัณฑ์ประมง อาหาร ยางพารา และเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา เป็นต้น

2.4 สภาพสังคม

- ประชากรในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีประชากร 3.27 ล้านคนเป็นประชากรมุสลิม ร้อยละ 62 และหากพิจารณาเฉพาะประชากรใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (ไม่นับรวมสงขลา) จะมีประชากรมุสลิมถึงร้อยละ 82 ซึ่งมีวิถีชีวิตและขนบธรรมเนียมประเพณีปฏิบัติที่สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติตามศาสนา บัญญัติของมุสลิม ซึ่งมีผลต่อแนวคิดด้านการศึกษา การประกอบอาชีพและความเป็นอยู่ที่เป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่

3 ประเด็นท้าทายที่จังหวัดชายแดนภาคใต้กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน

3.1 โดยที่โครงสร้างการผลิตของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีฐานแคบพึ่งพาผลผลิตด้านการเกษตรไม่กี่ชนิด โดยเฉพาะยางพารา ปาล์มน้ำมัน และประมง ซึ่งเกือบทุกชนิดมีปัญหาด้านเสถียรภาพของราคา จึงทำให้เกษตรกรที่มีถึงร้อยละ 53 ของประชากรใน 5 จังหวัด มีฐานะยากจน ประกอบกับการมีที่ตั้งอยู่ห่างไกลกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของประเทศ ทำให้แรงกระตุ้นการพัฒนา โดยใช้สาขาเศรษฐกิจอื่นจากส่วนกลางสนับสนุน ไม่ได้ผลเท่าที่ควร ดังนั้นการพัฒนาที่ผ่านมาจึงจำเป็นต้องใช้ศักยภาพและทรัพยากรในพื้นที่เป็นหลัก

3.2 ความเหลื่อมล้ำของระดับการพัฒนาระหว่างจังหวัดสงขลา กับ 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และความเหลื่อมล้ำของรายได้ระหว่างกลุ่มคนในภาคเกษตรและนอกภาคเกษตร โดยกลุ่มคนในภาคเกษตร มีรายได้เฉลี่ยประมาณ 37,000 บาท/คน/ปี ในขณะที่กลุ่มคนนอกภาคเกษตรมีรายได้เฉลี่ยปีละ 62,000 บาท/คน/ปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดที่ยากจน ได้แก่ นราธิวาสและยะลา เกษตรกรมีรายได้เฉลี่ยเพียง 19,000 บาท/คน/ปี

3.3 ความแตกต่างของระดับการพัฒนาระหว่างพื้นที่ฝั่งไทยกับพื้นที่ในรัฐภาคเหนือของมาเลเซียทั้งด้านรายได้เฉลี่ยของประชากร และบริการโครงสร้างพื้นฐานที่ดีกว่า นอกจากนี้รัฐบาลมาเลเซียยังได้ประกาศนโยบายพัฒนาโครงการขนาดใหญ่ในพื้นที่ติดต่อชายแดนไทย ได้แก่ โครงการ Friendship city ที่ Kota Persahabatan ตรงข้ามกับปาดังเบซาร์ เมืองอุตสาหกรรมโกตาเปอร์ดانا ที่บูกิตกาฮูอิตัม ตรงข้ามสะเดา และเขตอุตสาหกรรมแปรรูปเกษตรขนาดใหญ่ที่ บุงดูเรียน-ตรงข้ามกับบ้านประกอบ อ.นาทวี จ.สงขลา

3.4 ภาพลักษณ์ความไม่สงบเรียบร้อยและปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ที่มีผลต่อความเชื่อมั่นและการตัดสินใจของนักลงทุนและนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาสู่พื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้

4. ยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้

- จากสภาพทางภูมิศาสตร์ของพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ตั้งอยู่ไกลจากกรุงเทพมหานครมาก และนับเป็นข้อจำกัดของการพัฒนาที่ผ่านมา แต่อย่างไรก็ดี พื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ยังมีโอกาสโดยมีที่ตั้งอยู่ติดกับมาเลเซีย ซึ่งเป็นประเทศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในขั้นดี ที่จะพัฒนาความร่วมมือและนำศักยภาพของมาเลเซียมากระตุ้นการพัฒนาในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้
- นอกจากนี้ โดยที่โครงสร้างเศรษฐกิจของพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีฐานการผลิตแคบ จึง จำเป็นต้องเร่งพัฒนาฐานการผลิตให้หลากหลายมากขึ้น เพื่อเป็นแหล่งรายได้ให้แก่ประชาชนในพื้นที่ โดยเน้นแนวทางที่สามารถดำเนินการได้ทันทีภายใต้ **“ยุทธศาสตร์การเชื่อมโยงเศรษฐกิจเพื่อนบ้านมากระตุ้นการพัฒนาเศรษฐกิจ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้”** ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

4.1 ยุทธศาสตร์ความร่วมมือด้านการลงทุนโครงการขนาดใหญ่กับประเทศเพื่อนบ้าน

ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา พื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีการลงทุนเฉลี่ยปีละ ประมาณ 5,000 ล้านบาท ในจำนวนนี้ประมาณเกือบร้อยละ 50 เป็นการลงทุนที่มีนักลงทุนมาเลเซียร่วมอยู่ด้วย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมที่มีวัตถุดิบในประเทศไทยและ/หรือใช้แรงงานไทย ดังนั้นเพื่อดึงดูดและจูงใจให้เกิดความร่วมมือการลงทุนในโครงการขนาดใหญ่ระหว่างนักลงทุนไทยกับประเทศเพื่อนบ้านเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเร่งพัฒนาเขตเศรษฐกิจปีนัง-สงขลา ให้เป็นเส้นเลือดหลักด้านการค้า การลงทุน การคมนาคมขนส่งและเชื่อมโยงด้านพลังงานกับมาเลเซีย และนานาชาติ โดยใช้ **หาดใหญ่เป็นเมืองศูนย์กลางธุรกิจการค้า** เชื่อมโยงและกระจายสู่เมืองอื่นๆ ในพื้นที่ ได้แก่ สตูล ปัตตานี ยะลา นราธิวาส ซึ่งองค์ประกอบการพัฒนาประกอบด้วย

- 1) **พัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดนสะเดา-ปาดังเบซาร์** ให้เป็นเขตเศรษฐกิจชายแดนทั้งด้านการค้า การคมนาคมขนส่งและเขตประกอบการอุตสาหกรรมที่ไม่มีมลพิษ โดยให้สิทธิประโยชน์จูงใจภายใต้กฎหมายที่มีอยู่ ได้แก่ กฎหมายศุลกากร(เขตปลอดอากร)พรบ.การนิคมอุตสาหกรรม(เขตการค้าเสรี) พรบ.กรมโรงงานอุตสาหกรรม พรบ.ส่งเสริมการลงทุน และพรบ.การผังเมือง
- 2) **ปรับปรุงขีดความสามารถท่าเรือสงขลา** ทั้งด้านการรองรับปริมาณสินค้าเพิ่มขึ้นและการบริหารจัดการให้สามารถดึงดูดการขนส่งสินค้าผ่านเข้า-ออก เชื่อมโยงกับท่าเรือปีนังได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- 3) **ปรับปรุงนิคมอุตสาหกรรมที่ลุ่มและเขตอุตสาหกรรมและท่าเรือประมงปัตตานี** ให้สามารถรองรับการลงทุนอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่มีลักษณะเป็น Cluster เช่น อุตสาหกรรมยางพาราครบวงจร อุตสาหกรรมอาหาร ฮาลาลที่ใช้วัตถุดิบในพื้นที่และเชื่อมโยงกับมาเลเซีย
- 4) **ส่งเสริมความร่วมมือด้านการลงทุนอุตสาหกรรมระหว่างไทย-มาเลเซีย และประเทศที่ 3** โดยเฉพาะอุตสาหกรรมแปรรูป อุตสาหกรรมที่ใช้ก๊าซธรรมชาติเป็นเชื้อเพลิง รวมถึงการหาข้อยุติเกี่ยวกับโครงการก่อสร้างท่อก๊าซและโรงแยกก๊าซ JDA โดยเร่งด่วน
- 5) **กำหนดมาตรการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมอย่างเคร่งครัด** ตามแนวพื้นที่เศรษฐกิจปีนัง-สงขลา-ปัตตานี โดยประสานมาตรการทางกฎหมายเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติภายใต้ พรบ. สิ่งแวดล้อม พรบ.ควบคุมมลพิษ พรบ.กรมโรงงานอุตสาหกรรม พรบ.ผังเมือง พรบ.ส่งเสริมการลงทุน และพรบ.การนิคมอุตสาหกรรม เป็นต้น

4.2 ยุทธศาสตร์การค้าชายแดนกับประเทศเพื่อนบ้าน

โดยที่ปัจจุบันการค้าชายแดนระหว่างไทยกับมาเลเซียมีมูลค่าสูงถึง 100,000 ล้านบาท ผ่านด่านชายแดนหลัก ได้แก่ สะเดา ปาดังเบซาร์ เบตง สุโข-ลกและตากใบ โดยเฉพาะด่านสะเดาและปาดังเบซาร์ ซึ่งมีปริมาณการค้าผ่านแดนสูง ถึงร้อยละ 90 ของมูลค่าการค้าชายแดนในพื้นที่ 5 จังหวัดทั้งหมด และปริมาณการค้าดังกล่าว มีผลต่อรายได้และการจ้างงานในพื้นที่ จึงควรกำหนดแนวทางส่งเสริมการขยายตัวด้านการค้าชายแดน ดังนี้

- 1) **พัฒนาตลาดชายแดนและเมืองชายแดน** สะเดา ปาดังเบซาร์ เบตง สุโข-ลกและตากใบให้เป็นเมืองการค้าชายแดนที่ทันสมัย มีการจัดระเบียบตลาด คลังสินค้า และระบบการขนส่งที่ทัดเทียมกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะด้านศุลกากร ด้านตรวจคนเข้าเมืองสถานีพักสินค้า และการเชื่อมโยงตลาดระหว่างผู้ซื้อมาเลเซียและผู้ส่งออกฝั่งไทยกับผู้ผลิตในส่วนต่างๆของประเทศไทย
- 2) **สร้างฐานการผลิตสินค้าขึ้นภายในพื้นที่จังหวัดชายแดน** โดยส่งเสริมภาคเอกชนให้ผลิตสินค้าตามความต้องการของตลาดมาเลเซียและสิงคโปร์ทดแทนสินค้าที่ขนส่งจากพื้นที่อื่น โดยเฉพาะนโยบายหนึ่งผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ การบรรจุหีบห่อ การเชื่อมโยงระบบตลาดท้องถิ่นเข้าสู่ตลาดสายหลัก เพื่อช่วยเพิ่มรายได้และเกิดการจ้างงานในพื้นที่

4.3 ยุทธศาสตร์การพัฒนาความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน

ปริมาณนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ปี 2544 จำนวน 2.4 ล้านคน ในจำนวนนี้เป็นชาวมาเลเซีย 1.7 ล้านคน รองลงมาเป็นชาวสิงคโปร์ ประมาณ 0.2 ล้านคน ซึ่งส่วนใหญ่เดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวเมืองชายแดน ได้แก่ เมืองหาดใหญ่ เบตง สุโข-ลก อย่างไรก็ตาม พื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายที่มีศักยภาพพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับนานาชาติได้ ซึ่งบางพื้นที่ประเทศเพื่อนบ้านได้ใช้เป็นจุดขายด้านการตลาดร่วมกับแหล่งท่องเที่ยวของตนเองด้วย จึงมีแนวทางดำเนินการ ดังนี้

- 1) **พัฒนาหมู่เกาะตะรุเตา อาดัง-ราวี ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพเชิงนิเวศวิทยาระดับโลก** โดยให้มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลายเชื่อมโยงชายฝั่งสตูลและแหล่งท่องเที่ยวเกาะลังกาวีของมาเลเซียและสุมาตราของอินโดนีเซีย โดยพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกให้ได้มาตรฐานสากล เช่น การปรับปรุงขยาย

- 2) **พัฒนาโครงข่ายวงจรรฐกิจการท่องเที่ยว** โดยปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว ทั้งแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และประเพณีเทศกาล เช่น การสักการะเจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยวที่ปัตตานี แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่เขื่อน บางกลาง จังหวัดยะลา พรุโตะแดงที่นราธิวาสและแหล่งท่องเที่ยวเมืองชายแดนต่างๆ รวมทั้งสนับสนุนการ ปฏิบัติตามแผนความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวภายใต้โครงการ IMT-GT เพื่อพัฒนาจรรฐกิจท่องเที่ยว ระหว่าง 3 ประเทศ ได้แก่ ปันัง-หาดใหญ่-ปัตตานี-ยะลา-นราธิวาส (ทางบก) ปันัง-ลังกาวิ-ตะรุเตา- กระบี่-ภูเก็ต-เมดาน (ทางเรือท่องเที่ยวขนาดใหญ่) เป็นต้น
- 3) **ส่งเสริมบทบาทชุมชนและองค์กรชุมชน** สนับสนุนท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการแหล่ง ท่องเที่ยวอย่างครบวงจร ทั้งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การบำรุงรักษา และการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนการสนับสนุนการพัฒนาผลิตภัณฑ์พื้นบ้านให้มี คุณภาพเชื่อมโยงกับฐกิจท่องเที่ยว

5. มาตรการที่จำเป็นต้องดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาพื้นฐานควบคู่กับยุทธศาสตร์

จากประเด็นท้าทายและปัญหาพื้นฐานด้านความยากจนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ยังคงมีสิ่งจำเป็นที่จะต้องดำเนินการควบคู่กับการดำเนินตามยุทธศาสตร์ ดังนี้

5.1 การขยายฐานผลิตด้านการเกษตรให้หลากหลายเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมแปรรูปและตลาดในระยะยาว

- (1) **เร่งดำเนินการตามแผนปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตรในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้และการ สร้างเสถียรภาพด้านราคาสินค้าเกษตร** ให้สามารถรองรับความผันผวนระยะสั้นของราคาสินค้าเกษตรใน ตลาดโลก โดยการปรับปรุงผลิภาพการผลิต (Productivity) ศึกษาความต้องการของตลาด และการ เชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมแปรรูป เน้นดำเนินการใน 5 ผลิตภัณฑ์ ได้แก่

ยางพารา

- **พื้นที่ที่เหมาะสมในการปลูกยาง** ประมาณ 3 ล้านไร่ : เพิ่มผลิภาพการผลิต (Productivity) โดยวิจัยปรับปรุงพันธุ์ บำรุงต้น และ ส่งเสริมการเชื่อมโยงกับ อุตสาหกรรมแปรรูป เช่น น้ำยาง ยางแท่ง ยางแผ่น ถูมือยาง เฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง

- **พื้นที่ที่ไม่เหมาะสมในการปลูกยาง** ประมาณ 1 ล้านไร่: ดำเนินการโดยลดพื้นที่ปลูก และส่งเสริมให้เกษตรกรปรับเปลี่ยนปลูกพืชอื่น เช่น ไม้ผล ไม้ยืนต้น หรือปศุสัตว์ที่มี รายได้เท่ากันหรือสูงกว่า

- **ร่วมมือกับมิตรประเทศ ไทย-มาเลเซีย-อินโดนีเซีย** โดยจัดตั้งบริษัทร่วมทุน เพื่อ ยกระดับและรักษาเสถียรภาพราคายางพารา

ปาล์มน้ำมัน

- **ส่งเสริมการปลูก และวิจัยพัฒนาอย่างเป็นระบบ** ในลักษณะไร่ - โรงงาน ทั้งด้าน เมล็ดพันธุ์ วิธีการเพาะปลูก การสกัดน้ำมัน และผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าสูง ตลอดจนการ นำกากที่เหลือไปแปรรูปใช้ประโยชน์ โดยเฉพาะในพื้นที่ที่ไม่สามารถปลูกพืชอื่นได้ ซึ่ง ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ขอบพรุที่เกษตรกรยากจนทำกินอยู่แล้ว

ไม้ผล/ไม้ยืนต้น

- **ส่งเสริมการปลูกในพื้นที่ที่เหมาะสมและการปลูกทดแทนยาง** โดยเฉพาะพื้นที่ รอยต่อปัตตานี ยะลา นราธิวาส โดยรัฐสนับสนุนการค้นคว้าวิจัยเทคโนโลยีการบรรจุ หีบห่อ การแปรรูปอาหาร ระบบการเก็บรักษาให้คงคุณภาพ จนถึงการเชื่อมโยงกับ อุตสาหกรรมแปรรูปอาหารฮาลาล

- ประมง**
- **กำหนดพื้นที่อนุรักษ์** ให้ชัดเจนโดยแบ่งเขตประมงเชิงพาณิชย์ เขตประมงพื้นบ้าน และเขตเพาะเลี้ยงชายฝั่ง และให้มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด โดยให้ประชาชนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมอย่างกว้างขวาง
  - **การปรับปรุงท่าเทียบเรือของรัฐและระบบการเก็บรักษาผลิตภัณฑ์ประมง** เพื่อช่วยยกระดับราคาผลิตภัณฑ์ประมงให้แก่ประมงรายย่อย ในฤดูที่จับปลาได้มาก

- ปศุสัตว์/สัตว์ปีก**
- **พัฒนาปศุสัตว์** ได้แก่ โค แพะ แกะ และสัตว์ปีก อย่างเป็นระบบที่เชื่อมโยงเป็นวัฏจักรของอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลและชายผลิตภัณฑ์สดสู่ตลาดมุสลิม โดยเฉพาะเทคโนโลยีการเลี้ยง ขบวนการผลิต โรงงานอาหารสัตว์ การวิจัยทดลองปลูกพืชอาหารสัตว์ที่เหมาะสมกับพื้นที่และต้นทุน

(2) ส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมแปรรูปต่อเนื่องและเชื่อมโยงกับภาคเกษตร เน้นการพัฒนาอุตสาหกรรม 2 ประเภท ได้แก่

(2.1) **อุตสาหกรรมอาหารฮาลาล** มีแนวทางดำเนินการดังนี้

- 1) สนับสนุนการจัดตั้งกลไกการรับรองมาตรฐานอาหารฮาลาลที่มีเอกภาพ และสามารถตรวจสอบรับรองมาตรฐานตามบทบัญญัติของหลักศาสนาอิสลาม ได้ อย่างเป็นอิสระภายใต้องค์กรศาสนา คือ สำนักงานคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทย โดยรัฐบาลให้การสนับสนุนในระยะเริ่มแรก จนกลไกสามารถดำเนินการได้ด้วยตัวเอง
- 2) การเปิดตลาดใหม่ ในโลกมุสลิมทั้งประเทศในตะวันออกกลาง ยุโรปตะวันออก และเอเชียด้านตะวันตก
- 3) การพัฒนาปัตตานีให้เป็นศูนย์อาหารฮาลาลของพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ประกอบด้วย 2 แนวทางคือ
  - **ปรับปรุงพื้นที่เขตอุตสาหกรรมและท่าเรือประมงปัตตานี** โดยเฉพาะด้านสุขอนามัย และบริหารจัดการบริเวณท่าเรือประมงปัตตานีให้เข้ามาตรฐานสากล ตลอดจนการควบคุมกำกับดูแลการจัดการด้านน้ำเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมให้ได้มาตรฐานก่อนปล่อยส่งสู่อ่าวปัตตานี
  - **จัดหาพื้นที่เขตอุตสาหกรรมใหม่** ปัจจุบันเขตอุตสาหกรรมปัตตานี มีพื้นที่เหลือเพียง 20 ไร่ ไม่เพียงพอสำหรับรองรับอุตสาหกรรมในอนาคต จึงควรประกาศเชิญชวนเอกชนให้ลงทุนจัดตั้งเขตนิคมอุตสาหกรรมแปรรูปอาหารฮาลาลเพิ่มขึ้นภายใต้การกำกับดูแลของการนิคมอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย

(2.2) **อุตสาหกรรมแปรรูปยางพาราอย่างครบวงจร** เพื่อเพิ่มมูลค่ายางพาราและแก้ปัญหาราคายางพาราทกต่ำ โดยปรับปรุงเขตนิคมอุตสาหกรรมฉลุงที่มีความพร้อมของพื้นที่และสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็วในพื้นที่ประมาณ 1,100 ไร่ ให้เป็นเขตอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางพาราครบวงจร รวมทั้งการคลังสินค้า และสถานีขนส่งของภาคใต้

(3) **การพัฒนาگلโกตลาด** ปัจจุบันการค้าชายแดนบริเวณสะเดาและสุโขทัย-ลก มีปัญหาด้านขาดระบบการเก็บรักษาผลิตภัณฑ์เกษตรที่ถูกต้อง และขาดการเชื่อมโยงระหว่างเกษตรกรกับตลาดทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับภูมิภาค นอกจากนี้ยังขาดระบบบริหารจัดการตลาดที่สามารถต่อรองกับพ่อค้ามาเลเซียได้อย่าง

5.2 การพัฒนาด้านสังคม เน้นการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องใน 2 เรื่อง คือ

- (1) การเตรียมความพร้อมของคนเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะด้านการศึกษาโดยจัดหลักสูตรวิชาสามัญให้สอดคล้องกับเอกลักษณ์ วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ตามหลักศาสนาอิสลามตั้งแต่วัยเด็ก จนถึงระดับกลาง โดยสนับสนุนการจัดตั้งศูนย์พัฒนาเด็กเล็กให้ครอบคลุมทุกตำบลและการเร่งปรับปรุงหลักสูตรผสมผสานระหว่างวิชาสามัญกับวิชาตามหลักศาสนาให้ทั่วถึง เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีโอกาสศึกษาต่อ และประกอบอาชีพได้ทัดเทียมกับนักศึกษาทั่วไป
- (2) การผลิตและการพัฒนาฝีมือแรงงานให้มีคุณภาพมาตรฐานและสอดคล้องกับโครงสร้างการผลิตที่เปลี่ยนแปลงไป โดยสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาและฝึกอบรมกับสถาบันประกอบการ เช่น โรงงานอุตสาหกรรม ธุรกิจในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะเร่งรัดดำเนินการตามแผนการจัดตั้งศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานบริหารนานาชาติที่สงขลา เพื่อการแลกเปลี่ยนร่วมมือการพัฒนาฝีมือแรงงานกับประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซียภายใต้โครงการ IMT-GT

5.3 การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม เน้นในพื้นที่ที่ประสบปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมรุนแรง 2 พื้นที่ คือ

- (1) พื้นที่ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา
ปัจจุบันมีปัญหาความเสื่อมโทรมและตื้นเขินของพื้นที่ทะเลสาบและร่องน้ำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องมือทำการประมงระเกะระกะขาดการจัดระเบียบเป็นอุปสรรคต่อการสัญจรทางน้ำ จึงควรเร่งจัดทำแผนปฏิบัติการแก้ไขปัญหาเชิงนิเวศน์วิทยาอย่างเป็นระบบ รวมทั้งการขุดลอกร่องน้ำ จัดระเบียบการทำประมงให้การสัญจรทางเรือมีความสะดวกขึ้น และพัฒนาหมู่บ้านริมทะเลสาบให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว
- (2) พื้นที่อ่าวปัตตานีและชายฝั่ง
ปัจจุบันอ่าวปัตตานีกำลังประสบปัญหาด้านระบบนิเวศน์วิทยาทั้งน้ำเสียจากชุมชนและอุตสาหกรรม และจากการทำอวนรุน อวนลาก ในพื้นที่ทะเลใน (ในอ่าวปัตตานี) และพื้นที่ทะเลนอก (บริเวณชายฝั่งด้านอ่าวไทย) โดยเฉพาะเมื่อมีการรุกร้าทำประมงอวนรุน อวนลากเข้ามาในเขต 3,000 เมตร ส่งผลกระทบต่อชาวประมงขนาดเล็ก จึงควรเร่งรัดจัดทำแผนปฏิบัติการจัดการอ่าวปัตตานี การก่อสร้างระบบกำจัดน้ำเสียจากชุมชนและอุตสาหกรรม และการกำหนดมาตรการที่เคร่งครัดในการจัดทำ Zoning ในพื้นที่ 12 ไมล์ทะเลเพื่อกำหนดเขตการทำประมงประเภทต่างๆ โดยเฉพาะเขตห้ามใช้เครื่องมืออวนรุนและให้กำหนดมาตรการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด เพื่อลดความขัดแย้งระหว่างชาวประมงพื้นบ้านและชาวประมงพาณิชย์ที่ใช้อวนรุน

วิสัยทัศน์จังหวัดสงขลา

“ศูนย์กลางการศึกษา ธุรกิจการค้า การบริการ และการขนส่งเพื่อเป็นประตูสู่การค้าโลก
บนพื้นฐานความอยู่ดีมีสุข และสันติสุขของประชาชน”

http://www.songkhla.go.th/songkhla52/Yuttasad_service/2553.doc

พันธกิจ

1. การเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาเศรษฐกิจ
2. การพัฒนาคุณภาพคน และสังคม เพื่อเสริมสร้างชุมชนเข้มแข็ง
3. การบริหารจัดการและดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
4. ความมั่นคง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
5. การบริหารราชการให้เป็นไปตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์หลัก
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาเศรษฐกิจ		
1. ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดสงขลามีมูลค่าเพิ่มขึ้น	1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ร้อยละ 2	1. พัฒนาด้านพรมแดนและชุมชนชายแดน เพื่ออำนวยความสะดวก ด้านการค้า และการท่องเที่ยว
2. ภาคธุรกิจการค้า การท่องเที่ยว การบริการ และการขนส่ง มีการพัฒนาและ ขยายตัวเพิ่มขึ้น	2. จำนวนของนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 2	2. พัฒนาระบบโลจิสติกส์โดยเฉพาะเครือข่ายด้านคมนาคมขนส่งให้มีประสิทธิภาพ
3. พัฒนาระบบโลจิสติกส์ให้มีประสิทธิภาพสู่มาตรฐานสากล	3. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการค้าระหว่างประเทศร้อยละ 5	3. ส่งเสริมให้ภาครัฐ และภาคเอกชนมีโครงการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ให้เชื่อมโยงกันเพื่ออำนวยความสะดวก และลดต้นทุนทางการค้า
4. เศรษฐกิจภาคครัวเรือนมีความเข้มแข็งมากขึ้น	4. ร้อยละที่ลดลงของจำนวนครัวเรือนยากจนที่มีรายได้ต่ำกว่าเกณฑ์ จปฐ. ร้อยละ 50	4. สนับสนุนให้มีการเชื่อมโยงการบินไปสู่ภูมิภาคต่างๆภายในประเทศ และต่างประเทศ เพื่อประโยชน์ทางการท่องเที่ยว การค้า และการขนส่งสินค้า เช่น สินค้าประเภทของสด เสีย่ง่าย เป็นต้น
		5. ส่งเสริมและพัฒนาการผลิตสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์การเกษตรให้มีคุณภาพ สร้างมูลค่าเพิ่ม ลดต้นทุนการผลิต และการบริหารจัดการตลาดสินค้าเกษตร
		6. ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานในรูปแบบ Cluster ของภาคเกษตรกรรม อุตสาหกรรม การบริการ และการท่องเที่ยว
		7. ส่งเสริมให้ประชาชนดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
		8. ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้พลังงานทดแทน และการอนุรักษ์พลังงานในภาคอุตสาหกรรม การขนส่ง ธุรกิจการค้า การบริการ และภาคครัวเรือน โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชน และคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม

เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์หลัก
		9. ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพด้านอุตสาหกรรมให้มีการสร้างมูลค่าเพิ่ม สินค้ามีคุณภาพตามมาตรฐานสากล 10. พัฒนาบุคลากร สินค้าด้านการท่องเที่ยว และส่งเสริมการตลาดเชิงรุก เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการท่องเที่ยว 11. ส่งเสริมการใช้สิทธิประโยชน์ทางการค้าและทรัพย์สินทางปัญญา 12. สนับสนุนการจัดทำฐานข้อมูลและเครื่องชี้วัดทางเศรษฐกิจ
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาคุณภาพคนและสังคม เพื่อเสริมสร้างชุมชนเข้มแข็ง		
1. มีสถาบันทางการศึกษา และแหล่งเรียนรู้ ที่มีศักยภาพ 2. ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม 3. สถาบันครอบครัว องค์กร เครือข่าย และชุมชน มีความเข้มแข็ง	1. ร้อยละของสถานศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน สมศ. ร้อยละ 85 2. โรงพยาบาลผ่านเกณฑ์การรับรองคุณภาพมาตรฐานเพิ่มขึ้นปีละ 2 แห่ง 3. อัตราส่วนการตายมารดาในพื้นที่ไม่เกิน 36 ต่อการเกิดมีชีพแสนคนในปี 2554 4. จำนวนของประชาชนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมร้อยละ 5 ของประชากรของจังหวัดสงขลา 5. ร้อยละของชุมชนที่ผ่านการประเมินศักยภาพชุมชนภายใต้แนวคิด ศก.พอเพียงร้อยละ 25	1. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ และเหมาะสมตามศักยภาพต่อเนื่องตลอดชีวิต 2. สนับสนุนให้สถาบันการศึกษาเป็นแหล่งผลิตนวัตกรรมและพัฒนาองค์ความรู้ 3. เสริมสร้างให้ประชาชนมีสุขภาวะที่ดี 4. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนมีงานทำ มีอาชีพ และรายได้ที่มั่นคง 5. เสริมสร้างให้ประชาชนมีคุณธรรม จริยธรรมตามหลักศาสนา 6. ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม ให้เข้าถึงสวัสดิการสังคมอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน 7. เสริมสร้างให้สถาบันครอบครัว เครือข่าย องค์กร และชุมชนเข้มแข็ง 8. ส่งเสริมให้ประชาชน องค์กรเครือข่าย อนุรักษ์ฟื้นฟู สืบทอด วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 การบริหารจัดการและดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน		
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้รับการอนุรักษ์และฟื้นฟูให้มีความอุดมสมบูรณ์ขึ้น	1. คุณภาพน้ำในพื้นที่วิกฤติดีขึ้น 2 แห่ง คือ คลองอู่ตะเภา และคลองสำโรง 2. พื้นที่วิกฤติได้รับการแก้ไขปัญหามลพิษ/น้ำท่วม 3 แห่ง คือ คลองอู่ตะเภา คาบสมุทรสทิงพระ และ	1. ลดความสกปรกที่ระบายลงสู่แหล่งน้ำ และส่งเสริมการประกอบการให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 2. อนุรักษ์ ฟื้นฟู พัฒนาแหล่งน้ำ และระบบกระจายน้ำ 3. ป้องกันและเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 4. ฟื้นฟูและส่งเสริมการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์หลัก
	3. พื้นที่ป่าไม้ไม่ลดลง 4. สิ่งกีดขวางในแนวร่องน้ำทะเลสาบสงขลาลดลง ร้อยละ 100 ใน 4 ปี 5. ชายฝั่งทะเลที่ถูกกัดเซาะได้รับการแก้ไขปัญหา 2 พื้นที่ 6. จำนวนชุมชน/หมู่บ้าน/อปท. ที่มีการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ 10 แห่งต่อปี	5. สร้างจิตสำนึกและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 6. กำหนดเขต และขุดลอกแนวร่องน้ำ รวมทั้ง การบังคับใช้กฎหมายเพื่อรักษาแนวร่องน้ำ 7. สร้างระบบป้องกันการกัดเซาะชายฝั่งอย่างเป็นระบบ โดยไม่ส่งผลกระทบต่อพื้นที่ต่อเนื่อง 8. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ชุมชน/หมู่บ้าน/อปท. เข้ามามีส่วนร่วมในการลดปัญหาขยะโดยใช้หลัก 3 R (Reduce Reuse Recycle) 9. ส่งเสริมและสนับสนุนการสร้างศูนย์กำจัดมูลฝอยภายใต้การรวมกลุ่มของอปท. (Cluster) และเพิ่มประสิทธิภาพระบบกำจัดขยะแบบถูกสุขลักษณะที่มีอยู่เดิม และการจัดการของเสียอันตราย 10. ส่งเสริมและสนับสนุนการปลูกป่าทดแทน
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 ความมั่นคง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน		
1. ประชาชนดำรงชีวิตอย่างปกติสุข 2. ชุมชนมีจิตสำนึกรักถิ่นฐานบ้านเกิด 3. สังคมมีส่วนร่วมและสมานฉันท์	1. ร้อยละของหมู่บ้านเสี่ยงภัยที่ได้รับการเสริมสร้างศักยภาพชุมชนในการจัดการสาธารณภัย ร้อยละ 60 2. จำนวนอุบัติเหตุทางจราจรลดลงร้อยละ 3 3. ร้อยละของหมู่บ้าน/ชุมชนเข้มแข็งเอาชนะยาเสพติดอย่างยั่งยืนไม่น้อยกว่าร้อยละ 95 4. ร้อยละถ่วงเฉลี่ยน้ำหนักของคดีที่เกิดขึ้นและจับกุมได้เพิ่มขึ้น ร้อยละ 5 ต่อปี 5. ความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการป้องกันการก่อความไม่สงบ ร้อยละ 100	1. เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ เพื่อให้เกิดความมั่นคง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน 2. วางมาตรการและดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาคือการก่อความไม่สงบ การก่อเหตุร้ายร้ายวันและคดีอุกฉกรรจ์ 3. สร้างความเชื่อมั่นในการบังคับใช้กฎหมาย และการพิสูจน์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ จนนำไปสู่ความเข้าใจและยอมรับของสังคม 4. รณรงค์ สร้างจิตสำนึกให้ประชาชน รู้รัก สามัคคี รักถิ่นฐานบ้านเกิด 5. สร้างเครือข่ายป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยอย่างทั่วถึง 6. เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และสร้างการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการแก้ไขปัญหาเสพติด

เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย	กลยุทธ์หลัก
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 การบริหารราชการให้เป็นไปตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี		
<ol style="list-style-type: none"> 1. บุคลากรภาครัฐมีขีดสมรรถนะ และมีจิตสำนึกด้านคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ ในการปฏิบัติงานอย่างโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ 2. ประชาชนมีความพึงพอใจและเชื่อมั่นในมาตรฐานการให้บริการภาครัฐ 3. ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการบริหารจัดการภาครัฐ 4. องค์กรภาคประชาชนมีความเข้มแข็งในการสนับสนุนและตรวจสอบการปฏิบัติงานของภาครัฐ 5. หน่วยงานภาครัฐปฏิบัติตามค่านิยม และวัฒนธรรมองค์กร เพื่อให้เป็นไปตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ร้อยละของบุคลากรภาครัฐได้รับการพัฒนาขีดสมรรถนะในการปฏิบัติงาน (ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60) 2. ร้อยละของบุคลากรภาครัฐได้รับการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ในการปฏิบัติงาน และสร้างจิตสำนึกที่ดีในการให้บริการ (ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60) 3. ระดับความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อคุณภาพการให้บริการภาครัฐ (ร้อยละ 85) 4. จำนวนช่องทางที่ประชาชนได้รับทราบข้อมูลข่าวสารของหน่วยงานภาครัฐ (ไม่น้อยกว่า 5 ช่องทาง) 	<ol style="list-style-type: none"> 1. พัฒนาบุคลากรภาครัฐให้มีขีดสมรรถนะ ทั้งด้านความรู้ ความสามารถ และทักษะในการปฏิบัติงาน 2. ส่งเสริมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบในวงราชการ 3. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการปฏิบัติงานภาครัฐ 4. พัฒนาระบบการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร เทคโนโลยี และสารสนเทศอย่างต่อเนื่องและทั่วถึง 5. เสริมสร้างศักยภาพองค์กรภาคประชาชนในการดำเนินการสนับสนุนและตรวจสอบภาครัฐ

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมและขีดสมรรถนะ (SWOT Analysis) ของจังหวัดสงขลา

Strengths (จุดแข็ง)

1. เป็นแหล่งผลิตและแปรรูปยางพาราและอาหารทะเล
2. มีทรัพยากรธรรมชาติที่เอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ
3. มีสินค้าทางการท่องเที่ยวที่หลากหลายและสิ่งอำนวยความสะดวกครบถ้วน
4. เป็นแหล่งผลิตพลังงานและศูนย์กลางการผลิตและพัฒนาปิโตรเลียม
5. มีทุนทางสังคมที่เข้มแข็งและหลากหลาย เช่น บุคลากรทางการศึกษา การแพทย์ การท่องเที่ยว ประเพณี วัฒนธรรม ประชาชนชาวบ้าน ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มองค์กรภาคประชาชน เป็นต้น
6. มีโครงข่ายการคมนาคมที่เชื่อมโยงทุกประเภทพร้อมพัฒนาไปสู่ระบบโลจิสติกส์
7. เป็นศูนย์กลางการศึกษาทุกระดับในภาคใต้
8. มีศูนย์ประชุมระดับนานาชาติ
9. เป็นศูนย์กลางด้านการค้า การบริการ และการท่องเที่ยว
10. เป็นศูนย์กลางการบริหารราชการของประเทศในภาคใต้

Weaknesses (จุดอ่อน)

1. ภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม วิสาหกิจชุมชน และผลิตภัณฑ์ชุมชน บางส่วนขาดการพัฒนากระบวนการผลิตที่ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่ม
2. ขาดระบบการบริหารจัดการเรื่องการตลาดสินค้าเกษตรแบบครบวงจร
3. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม
4. ขาดแคลนแรงงานไร้ฝีมือ และแรงงานมีฝีมือบางสาขา
5. มีปัญหาทางสังคม เช่น พวติกรรมเด็กและเยาวชน และยาเสพติด เป็นต้น
6. ปัญหาที่ดินทำกิน และความขัดแย้งระหว่างกลุ่มอาชีพ

Opportunities (โอกาส)

1. มีพื้นที่ติดต่อกับประเทศมาเลเซีย สามารถเชื่อมโยงการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว
2. มีแผนงานการพัฒนาเขตพัฒนาเศรษฐกิจ 3 ฝ่าย อินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย (Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle : IMT-GT)
3. เป็นประตูเชื่อมโยงสู่การค้า (Gateway)
4. อยู่ในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้
5. ความแตกต่างด้านการพัฒนาระหว่างพื้นที่ไทย - มาเลเซีย

Threats (ภัยคุกคาม อุปสรรค หรือข้อจำกัด)

1. ราคาสินค้าทางการเกษตรที่ส่งออกขึ้นอยู่กับกลไกราคาของตลาดโลก มาตรการด้านการค้าระหว่างประเทศ
2. ความเจริญเติบโตของเมืองทำให้มี ปัญหายาเสพติด ปัญหาสังคม และมลภาวะทางสิ่งแวดล้อม
3. การเกิดภัยธรรมชาติส่งผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้งผลผลิตทางการเกษตร
4. ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่ จังหวัดชายแดนภาคใต้มีผลกระทบด้านการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว
5. ภาวะเศรษฐกิจโลกถดถอยส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวมของจังหวัด
6. ภาวะโลกร้อนส่งผลกระทบต่อสภาวะแวดล้อมของจังหวัด

การค้าชายแดนไทย - มาเลเซีย

ที่มา : <http://www.manager.co.th/asp-bin/mgrview.aspx?NewsID=9520000149425>

ศูนย์ข่าวหาดใหญ่ - อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีไทย และดาโต๊ะ ชรี มุห์ฮัมหมัด นาจีบ บิน ตุน ฮัจญี อับดุล ราซัค นายกรัฐมนตรีแห่งมาเลเซีย ร่วมเป็นสักขีพยานเปลี่ยนชื่อสะพานข้ามแม่น้ำโก-ลกแห่งที่ 2 (บูเก๊ะตา) เป็นสะพานมิตรภาพสานสัมพันธ์ผลักดันโลจิสติกส์ภายใต้กรอบ IMT-GT หอการค้าจันจัวสาคัดสะพานมิตรภาพแห่งนี้จะเปิดทางการค้าสะดวก ทำเม็ดเงินสะพัดชายแดนกว่าร้อยล้านบาทต่อวัน

วันที่ 9 ธันวาคม นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีไทย และ ดาโต๊ะ ชรี มุห์ฮัมหมัด นาจีบ บิน ตุน ฮัจญี อับดุล ราซัค นายกรัฐมนตรีแห่งมาเลเซียพร้อมด้วยภริยาร่วมเป็นสักขีพยานเปลี่ยนชื่อจากสะพานข้ามแม่น้ำโก-ลกแห่งที่ 2 ที่ชาวบ้านเรียกว่าสะพานบูเก๊ะตา หรือบาวน์ (แปลว่าแม่น้ำ) เป็นสะพานมิตรภาพ เพื่อสานสัมพันธ์อันดีระหว่างประชาชนสองประเทศ หลังจากชาวบ้านในท้องถิ่นมีโอกาสได้ร่วมกันใช้สะพานบูเก๊ะตามาแล้วร่วม 2 ปี

สะพานบูเก๊ะตาเป็นสะพานคอนกรีต 2 ช่องจราจร ยาว 120 เมตร กว้าง 16.9 เมตร เชื่อมระหว่างบ้านบูเก๊ะตา อ.แว้ง จ.นราธิวาส กับบ้านบูกิตบุหงา รัฐกลันตัน ประเทศมาเลเซีย เป็นหนึ่งในโครงการความร่วมมือที่สำคัญ ภายใต้แผนงานการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่ายอินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย (Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle: IMT-GT) และยุทธศาสตร์การพัฒนาร่วมสำหรับพื้นที่ชายแดนไทย-มาเลเซีย (JDS)

นับเป็นการเปิดประตูสู่การค้าและการขนส่งที่เอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ มีการขนส่งสินค้าแบบโลจิสติกส์ และอุตสาหกรรมส่งออก ซึ่งเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะเพิ่มพูนรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่

รัฐบาลไทยและมาเลเซียได้ร่วมลงนามความตกลง เพื่อดำเนินโครงการก่อสร้างสะพานแห่งนี้เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2547 และเปิดใช้ครั้งแรกเมื่อ วันที่ 21 ธันวาคม 2550 โดยเปิดให้บริการตั้งแต่เวลา 08.00 - 17.00 น. ในสมัย พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ในโอกาสครบรอบ 50 ปี เพื่อสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตไทยและมาเลเซีย ภายใต้งบประมาณ 90 ล้านบาท มีกรมทางหลวงของไทย และกรมโยธาธิการมาเลเซีย ออกทุนสร้างฝ่ายละกึ่งหนึ่ง โดยต่อยอดมาจากสะพานข้ามแม่น้ำโก-ลกแห่งแรก ที่เชื่อมต่อระหว่างเส้นทางสุไหงโก-ลกกับเซทรันเตาปายัง ซึ่งมีการใช้งานมาแล้วกว่า 30 ปี

ด้วยความมุ่งหวังว่าจะเชื่อมโยงให้ประชาชนทั้งสองฝั่งแม่น้ำได้เดินทางไปมาสะดวก เสริมสร้างความเข้าใจและเชื่อมโยงชุมชนท้องถิ่นของทั้งสองประเทศให้ใกล้ชิดแน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นการขับเคลื่อนทางด้านเศรษฐกิจ ผ่านการพัฒนาทางด้านโลจิสติกส์ระหว่าง จ.นราธิวาสกับรัฐกลันตัน ที่เป็นเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยกับเขตเศรษฐกิจตะวันออก (East Coast Economic region-ECER) ในรัฐทางตอนเหนือของมาเลเซียด้วย

นางฟาซียะห์ แวเต๊ะ ชาวบ้านอาศัยอยู่บริเวณหมู่บ้านบูเก๊ะตา อ.แว้ง จ.นราธิวาส กล่าวว่า ตั้งแต่มีการสร้างสะพานเชื่อมระหว่างประเทศ ชาวบ้านทั่วไปได้รับความสะดวกขึ้น ชาวบ้านได้มีอาชีพทำกินมากขึ้น เพราะชาวบ้านในละแวกส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมและค้าขาย โดยชาวไร่ชาวนาสามารถนำสินค้าที่ตนเองขำไปขายยังต่างแดนได้อย่างสะดวกขึ้น ซึ่งในอดีต จะต้องอาศัยเส้นทางเรือเดินทางข้ามฝั่งเท่านั้น

ด้านนายกู้เกียรติ บูรพาพงษ์ ประธานหอการค้าจังหวัดนราธิวาส กล่าวว่า ในอดีตทั้งทางไทยและมาเลเซียเองต่างก็เป็นบ้านพี่เมืองน้อง เอื้อหนุนทางด้านเศรษฐกิจซึ่งกันและกันตลอดมา ดังนั้นการเปลี่ยนชื่อเป็นสะพานมิตรภาพในครั้งนี้ นอกจากจะมีความหมายที่ดีทั้งทางด้านนัยยะ ที่มุ่งเน้นก่อให้เกิดสันติสุขอย่างยั่งยืนเองก็ดี ยังส่งผลต่อความเจริญ

อีกทั้งยังสามารถต่อยอดไปถึงการเปิดให้บริการสายการบินแบบเช่าเหมาลำ เดินทางไปประกอบพิธีฮัจญ์ในช่วงเทศกาลได้เช่นกัน จากปัจจัยที่เกื้อหนุนนี้เองจะทำให้การค้าชายแดนมีเม็ดเงินสะพัดหลักร้อยล้านบาทต่อวัน

ส่วนนายธน เวชกรกานนท์ ผู้ว่าราชการจังหวัดนราธิวาส เปิดเผยว่า เชื่อว่าสะพานมิตรภาพที่มาจากนโยบายทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างไทย-มาเลเซีย จะทำช่วยให้กระชับความสัมพันธ์ของประชาชนทั้งสองประเทศมากยิ่งขึ้น เป็นการสร้างสัญญาณที่ดีให้กับชาวบ้านในพื้นที่ เพื่อลดความรุนแรงได้อีกทาง

ขณะเดียวกันก็ต้องเร่งรัดประสานงานกับกรมทางหลวงในการสร้างถนน 4 เลนเชื่อมต่อระหว่าง อ.สุโหงโกลก กับ หมู่บ้านบูเกะตา ระยะทางประมาณ 30 กิโลเมตร เพื่อพัฒนาการคมนาคมควบคู่กับด้านเศรษฐกิจ พร้อมกับเร่งรัดการก่อสร้างด้านศุลกากรและด่านตรวจคนเข้าเมืองรองรับผู้คนสัญจรและระบบการขนส่ง (Logistic) ซึ่งคืบหน้าไปแล้วกว่า 80% คาดว่าจะแล้วเสร็จภายในปลายปี 2552 ขณะที่ฝั่งมาเลเซียนั้นได้มีการก่อสร้างด่านตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากรติดกันกับสะพานมิตรภาพแล้วเช่นกัน ซึ่งคาดว่าจะแล้วเสร็จภายในปี 2553 นี้

ไทย-มาเลเซียสงบ กระตุ้นเศรษฐกิจภาคใต้

โดย ข่าวสด วัน พุธ ที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 02:02 น.

http://news.sanook.com/economic/economic_99215.php

โดย บริษัท ศูนย์วิจัยกสิกรไทย จำกัด

แม้จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยประสบเหตุการณ์ไม่สงบกินเวลานาน แต่มูลค่าการค้าชายแดนไทยกับมาเลเซีย ยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ในบรรดา 4 จังหวัดของไทยที่มีพรมแดนติดกับมาเลเซีย ได้แก่ สงขลา นราธิวาส ยะลา และสตูล ไทยค้าผ่านชายแดนกับมาเลเซียทางจังหวัดสงขลามากที่สุด คิดเป็นสัดส่วนถึง 98% ของมูลค่าการค้าชายแดนไทย-มาเลเซียทั้งหมด

โดยการส่งออกสินค้าทางชายแดนสงขลาของไทยไปมาเลเซียเพิ่มขึ้น 32.5% ขณะที่การนำเข้าของไทยจากมาเลเซียทางจังหวัดสงขลาเพิ่มขึ้น 16% ส่งผลให้ไทยได้ดุลการค้ากับมาเลเซียทางสงขลา 122,366.7 ล้านบาท

ส่วนด่านจังหวัดยะลา ไทยเกินดุลการค้ากับมาเลเซียมูลค่า 2,629 ล้านบาท ในขณะที่ไทยขาดดุลการค้าชายแดนกับมาเลเซียทางด้านจ.นราธิวาสและสตูล มูลค่าขาดดุลการค้า 581.9 ล้านบาท และ 168 ล้านบาท ตามลำดับ

ปัญหาการค้าชายแดนไทย-มาเลเซียที่ควรร่วมมือเร่งแก้ไข เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าและกระตุ้นมูลค่าการค้าชายแดนระหว่างกัน ได้แก่ การค้านอกระบบตามแนวชายแดนไทย-มาเลเซียซึ่งมีพื้นที่ยาวกว่า 600 กิโลเมตร เนื่องจากความต้องการสินค้าของอีกประเทศ เพราะราคาถูกกว่าสินค้าชนิดเดียวกันที่ผลิตภายในประเทศนั้น รวมถึงปัญหาความไม่สะดวกในการขนส่งสินค้า

มาเลเซียเข้ามาลงทุนในไทยมากเป็นอันดับ 2 ของประเทศอาเซียน รองจากสิงคโปร์ โดยโครงการลงทุนของมาเลเซียที่ยื่นขออนุมัติส่งเสริมการลงทุนในไทยในปี 49 มีจำนวน 40 โครงการ มูลค่ารวม 13,468 ล้านบาท

ส่วนการลงทุนของนักลงทุนไทยในมาเลเซียในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา (44-48) พบว่า โครงการของไทยที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุนในมาเลเซียมีมูลค่ารวม 519.2 ล้านริงกิต หรือมูลค่าโครงการเฉลี่ยปีละราว 104 ล้านริงกิต

ไทยเป็นประเทศที่ได้รับอนุมัติโครงการส่งเสริมการลงทุนจากมาเลเซียซึ่งมีมูลค่ามากเป็นอันดับ 14 ของโครงการของนักลงทุนต่างชาติทั้งหมดที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุนในมาเลเซียในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา และถือว่ามากเป็นอันดับ 2 ของประเทศอาเซียน รองจากสิงคโปร์

เศรษฐกิจของมาเลเซียมีแนวโน้มเติบโตต่อเนื่องในปี 50 คาดว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (จีดีพี) จะขยายตัวประมาณ 5.2% ในปี 50 เทียบกับอัตราเติบโต 5.1% และ 5.7% ในปี 48 และ 49 ตามลำดับ

เศรษฐกิจของมาเลเซียที่คาดว่าจะขยายตัวอย่างต่อเนื่อง จะส่งผลดีต่อเศรษฐกิจไทยด้วย เพราะจะกระตุ้นการส่งออกของไทยไปมาเลเซีย รวมทั้งสนับสนุนการลงทุนและนักท่องเที่ยวจากมาเลเซียในไทยให้ขยายตัวอย่างต่อเนื่องเช่นกัน

นอกจากนี้ ความร่วมมือของไทยและมาเลเซียในการแก้ไขปัญหาความไม่สงบทางจังหวัดชายแดนของไทยจะช่วยสร้างความเชื่อมั่นทางการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวระหว่างกัน ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของจังหวัดชายแดนทั้งสองประเทศให้ก้าวหน้าต่อไป

พื้นที่พัฒนาร่วม ไทย-มาเลเซีย (Joint Development Area : JDA)

http://www.boi.go.th/thai/asean/Malaysia/capt7_p1n.html

พื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซีย เป็นพื้นที่เขตไหล่ทวีปบริเวณอ่าวไทยตอนล่าง ที่ประเทศไทยและมาเลเซีย ต่างอ้างสิทธิทับซ้อนกัน ในปี 2515 ไทยและมาเลเซียสามารถตกลงแบ่งอาณาเขตทะเลได้ แต่ไม่อาจตกลงกันได้ในการ แบ่งเขตไหล่ทวีปที่อยู่ห่างจากชายฝั่งสงขลาออกไป ทำให้ยังคงมีการอ้างสิทธิทับซ้อนกันเป็นเนื้อที่ 7,250 ตาราง กิโลเมตร ต่อมาในปี 2522 รัฐบาลทั้งสองประเทศได้ลงนามในบันทึกความเข้าใจเพื่อก่อตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย (Malaysia-Thailand Joint Development Area : MTJA) เพื่อบริหารจัดการพื้นที่อ้างสิทธิทับซ้อนนี้ และเรียกพื้นที่ ทับซ้อนนี้ว่า "พื้นที่พัฒนาร่วม ไทย-มาเลเซีย" (Joint Development Area : JDA) และตกลงที่จะพัฒนา ปิโตรเลียมร่วมกันโดยใช้หลักการแบ่งผลประโยชน์และค่าใช้จ่ายเท่ากันทั้งสองฝ่าย

ในปี 2537 องค์การร่วมไทย-มาเลเซีย ได้ลงนามให้สิทธิสัญญาสำรวจและผลิตปิโตรเลียม 2 ฉบับ แก่ บริษัทเอกชนผู้ประกอบการในพื้นที่ JDA ซึ่งแบ่งพื้นที่สำรวจเป็น 2 พื้นที่ คือ แปลง A-18 ซึ่งมีพื้นที่ประมาณ 3,000 ตารางกิโลเมตร และแปลง B-17 และ C-19 ซึ่งมีพื้นที่ประมาณ 4,250 ตารางกิโลเมตร กลุ่มบริษัทผู้ประกอบการใน แปลง A-18 คือ บริษัท Triton Oil จากประเทศไทย (50%) กับบริษัท Petronas Carigali จากประเทศมาเลเซีย (50%) ซึ่งบริษัททั้งสองได้จัดตั้งบริษัท Carigali-Triton Operating Company Sdn.Bhd.(CTOC) เป็นผู้ดำเนินงาน กลุ่มบริษัทผู้ประกอบการในแปลง B-17 และ C-19 คือ บริษัท ปตท. สำรวจและผลิตปิโตรเลียม อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด จากประเทศไทย (50%) กับ บริษัท Petronas Carigali จากประเทศมาเลเซีย (50%) และจัดตั้งบริษัท Carigali –PTTEPI Operating Company Sdn.Bhd. (CPOC) เป็นผู้ดำเนินการ

ปี 2542 ได้มีการลงนามในสัญญาสำคัญ 2 ฉบับ คือ สัญญาซื้อขายก๊าซธรรมชาติ แปลง A-18 จากพื้นที่ JDA ระหว่างองค์การร่วม Petronas Carigali, Triton Oil, Petronas และ ปตท. และสัญญาร่วมทุนระหว่าง ปตท. กับ Petronas ในการใช้ประโยชน์ก๊าซธรรมชาติจาก JDA ในโครงการท่อส่งก๊าซไทย-มาเลเซีย (TTM) และโรงแยกก๊าซ (GSP) ในเขต 5 จังหวัดภาคใต้ของไทย และรัฐตอนเหนือของมาเลเซีย

ในปี 2543 ปตท. และ Petronas ได้ร่วมกันจัดตั้งบริษัท ทรานส์ ไทย-มาเลเซีย (ประเทศไทย) จำกัด และ Trans Thai-Malaysia (Malaysia) Sdn. Bhd. ขึ้นในประเทศไทยและประเทศมาเลเซียตามลำดับ โดยถือ หุ้นในสัดส่วนร้อยละ 50 เท่ากันในทั้งสองบริษัท เพื่อดำเนินธุรกิจให้บริการขนส่งก๊าซธรรมชาติทางท่อที่ได้จากแหล่ง JDA มาใช้ประโยชน์ในทั้งสองประเทศการผลิตก๊าซในแหล่ง JDA จะแบ่งการผลิตออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 แหล่ง A 18 จะขึ้นฝั่งที่มาเลเซียทั้งหมด โดยเริ่มดำเนินการส่งก๊าซธรรมชาติแล้ว เมื่อวันที่ 2 มกราคม 2548 ระยะที่ 2 ขึ้นฝั่งที่ไทยทั้งหมด โดยจะเริ่มต้นผลิตในปี 2551 เพื่อสอดคล้องกับการวางท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย

สำนักส่งเสริมการค้าชายแดนและมาตรการพิเศษทางการค้า, กรมการค้าต่างประเทศ, แผนงานพัฒนาเขต เศรษฐกิจอินโดนีเซีย มาเลเซีย ไทย, 14 พฤษภาคม 2550. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ, ผลการประชุมสุดยอดผู้นำความร่วมมือเขตเศรษฐกิจ 3 ฝ่าย อินโดนีเซีย - มาเลเซีย - ไทย (IMT-GT Summit) ครั้งที่ 3. ค้นหาจาก < <http://www.nesdb.go.th/> > เมื่อวันที่ 29 มกราคม 2553

ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างไทย-มาเลเซีย
เขตเศรษฐกิจอินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย (Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle : IMT-GT)
http://www.boi.go.th/thai/asean/Malaysia/capt7_n.html

เขตเศรษฐกิจอินโดนีเซีย - มาเลเซีย - ไทย เริ่มต้นในปี 2536 หลังจากที่ผู้นำทั้ง 3 ประเทศเห็นชอบให้มีความร่วมมือทางเศรษฐกิจเพื่อพัฒนาเขตเศรษฐกิจ 3 ประเทศ ปัจจุบัน IMT-GT ครอบคลุมพื้นที่ ดังนี้ อินโดนีเซีย 10 จังหวัด ได้แก่ อาเจห์ บังกา-เบลิตุง เบงกูลู แจมบี ลัมปุง สุมาตราเหนือ เรียว เรียวไอส์แลนด์ สุมาตราใต้ สุมาตราตะวันตก มาเลเซีย 8 รัฐ ได้แก่ เคดาห์ กลันตัน มะละกา เนกรีเซมบิลิน ปีนัง เปรัก เปรอร์ลิส และสลังงอ ไทย 14 จังหวัด คือ สงขลา ยะลา ปัตตานี นราธิวาส สตูล ตรัง พัทลุง นครศรีธรรมราช ชุมพร สุราษฎร์ธานี ระนอง ภูเก็ต พังงา และกระบี่

ความร่วมมือดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่าง 3 ประเทศ ให้มีการใช้ทรัพยากรร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุด โดยเน้นความร่วมมือทางด้านการผลิต การส่งเสริมการลงทุน และการถ่ายทอดเทคโนโลยี เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในพื้นที่ IMT-GT โดยมีแผนยุทธศาสตร์และภารกิจหลัก ดังนี้

แผนยุทธศาสตร์ IMT-GT Roadmap ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2550-54) ประกอบด้วยยุทธศาสตร์หลัก 5 ประการคือ

1. ยุทธศาสตร์ส่งเสริมการค้าและการลงทุน ทั้งภายในและระหว่างพื้นที่ IMT-GT และระหว่างพื้นที่ IMT-GT กับภายนอก ดังนี้
  - อำนวยความสะดวกด้านการค้าและการลงทุนข้ามแดน
  - ส่งเสริมการค้าและการลงทุนระหว่างกัน
  - รวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและธุรกิจ
2. ยุทธศาสตร์ส่งเสริมภาคเกษตร อุตสาหกรรม และการท่องเที่ยว ได้แก่
  - การเกษตร (รวมทั้งประมง ปศุสัตว์ และป่าไม้) และเกษตรแปรรูป
  - การท่องเที่ยว
3. ยุทธศาสตร์เสริมสร้างความเชื่อมโยงทางด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อบูรณาการด้านพื้นที่ IMT-GT เข้าด้วยกัน ได้แก่
  - เชื่อมโยงด้านการขนส่ง (ถนน รถไฟ ขนส่งทางทะเล ท่าอากาศยาน)
  - สื่อสารโทรคมนาคม
  - พลังงาน
4. ยุทธศาสตร์ให้ความสำคัญต่อประเด็นความร่วมมือที่เชื่อมโยงในความร่วมมือทุกด้าน ได้แก่
  - พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการเคลื่อนย้ายแรงงาน
  - จัดการด้านสิ่งแวดล้อม และทรัพยากรธรรมชาติ
5. ยุทธศาสตร์เสริมสร้างการจัดการด้านสถาบันและกลไกความร่วมมือในพื้นที่ IMT-GT ได้แก่
  - จัดการด้านสถาบันภายใต้กรอบ IMT-GT Roadmap
  - ขยายการเข้าไปมีส่วนร่วมภายในกลุ่ม IMT-GT
  - ดำเนินการร่วมกันระหว่างภาครัฐและเอกชน

บทบาทและภารกิจหลักของสถาบันภายใต้กรอบ IMT-GT ในการดำเนินการตาม IMT-GT Roadmap

1. ประชุมสุดยอดผู้นำ IMT-GT (Leaders' Summit)
  - เป็นองค์กรสูงสุดในการตัดสินใจของกรอบ IMT-GT
  - กำหนดเป้าหมายหลัก และทิศทางความร่วมมือตามกรอบ IMT-GT
2. ประชุมระดับรัฐมนตรี (Ministers' Meeting : MM)
  - เป็นหน่วยประสานงานด้านการกำหนดทิศทาง และเป็นองค์ประกอบการตัดสินใจของกรอบ IMT-GT
  - ทำหน้าที่รายงานความก้าวหน้าการดำเนินการตามกรอบ IMT-GT Roadmap
3. ประชุมระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส (Senior Officers' Meeting : SOM)
  - เป็นองค์กรประสานงานของแผนงาน IMT-GT โดยรายงานต่อที่ประชุมระดับรัฐมนตรี
  - จัดเตรียมกรอบความก้าวหน้า IMT-GT Roadmap ต่อที่ประชุมรัฐมนตรี
  - เสนอแนวนโยบาย หรือประเด็นที่ควรดำเนินการต่อองค์กรระดับที่สูงกว่า
4. คณะทำงาน (Working Group) ทำหน้าที่ประสานงานอำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือในแต่ละสาขาความร่วมมือ
5. ศูนย์การประสานงานอำนวยความสะดวก ติดตามผล และอื่นๆ (Coordination and Monitoring Center : CMC) ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างที่ประชุมระดับรัฐมนตรี/ ที่ประชุมระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสกับสถาบันอื่นๆ ของ IMT-GT รวมทั้งพันธมิตรจากภายนอก
6. ฝ่ายเลขานุการระดับชาติ (National Secretariats) ทำหน้าที่ร่วมดำเนินการ ติดตามประสานงานระดับภายใน และภายนอกประเทศ รวมทั้งติดตามโครงการในพื้นที่ IMT-GT
7. สภาธุรกิจ IMT-GT (Joint Business Council : JBC) เป็นผู้ประสานงานภาครัฐกับเอกชน และเสนอโครงการความร่วมมือภาคเอกชน
8. ที่ประชุมระดับผู้ว่าและรัฐมนตรี (Governors and Chief Ministers Forum) เป็นผู้ประสานงานสภาธุรกิจ IMT-GT รวมทั้งสนับสนุนส่งเสริมโครงการในพื้นที่ IMT-GT

ผลการประชุมสุดยอด IMT-GT ครั้งที่ 3 วันที่ 19 พฤศจิกายน 2550 มีการประชุมสุดยอด IMT-GT ครั้งที่ 3 ณ ประเทศสิงคโปร์ ซึ่ง พล.อ. สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรีไทย ร่วมประชุมกับ นายซูซิโล บัมบัง ยูโตโยโน ประธานาธิบดีอินโดนีเซีย และนายดาโตะซรี อับดุลลาห์ อาหมัด บาดาวี นายกรัฐมนตรีมาเลเซีย ผลการประชุมประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

การรับรองถ้อยแถลงร่วมของผู้นำ (Summit Joint Statement) มีสาระสำคัญดังนี้

1. ให้ความสำคัญต่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะด้านพลังงาน สิ่งแวดล้อม โครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคมขนส่ง และการเชื่อมโยงระบบโลจิสติกส์
2. ให้ความสำคัญกับการสร้างความเชื่อใจและความเชื่อมั่นระหว่างกัน สร้างความเชื่อมโยงระหว่างประชาชน ความเป็นชุมชน IMT-GT
3. รับทราบการเข้าร่วมในพื้นที่ IMT-GT ของ 6 จังหวัดภาคใต้ตอนบนของไทย ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ชุมพร ระนอง ภูเก็ต พังงา และกระบี่
4. เห็นชอบการเร่งรัดดำเนินแผนงานโครงการในแนวพื้นที่เศรษฐกิจเดิม และการเสนอแผนงานโครงการใหม่ สำหรับแนวพื้นที่เศรษฐกิจระนอง-ภูเก็ต-อาเจห์ พร้อมทั้งให้บูรณาการแผนงานพัฒนาตามแนวพื้นที่เศรษฐกิจ IMT-GT กับแผนพัฒนาภูมิภาคของสามประเทศ IMT-GT

5. เน้นย้ำในการพัฒนาความเชื่อมโยงในอนุภูมิภาค การอำนวยความสะดวกทาง การค้าและการพัฒนาทรัพยากร มนุษย์ โดยมอบหมายรัฐมนตรีด้านการคมนาคม รัฐมนตรีด้านเศรษฐกิจ และคณะทำงานที่เกี่ยวข้อง เร่ง ดำเนินการลดต้นทุนการขนส่งและโลจิสติกส์และนำความตกลงอาเซียนว่า ด้วยการรับรองด้านแรงงานร่วม (MRA) มาทดลองปฏิบัติในพื้นที่ IMT-GT
6. ผลักดันความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อรองรับปรากฏการณ์โลกร้อน ด้วยการนำข้อตกลงและกลไกที่มีอยู่มา ปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถส่งผลอย่างยั่งยืน
7. เห็นชอบให้ภาครัฐสนับสนุนบทบาทของภาคเอกชน โดยเฉพาะการเสริมสร้าง บรรยากาศที่เอื้อต่อการประกอบ ธุรกิจ โดยเน้นความสำคัญและบทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดและ มุขมนตรี IMT-GT ในการสร้างความ ร่วมมือที่เป็นรูปธรรมในการส่งเสริมการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวและการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม
8. รับทราบการจัดตั้งศูนย์ความร่วมมืออนุภูมิภาค IMT-GT (CIMT) ณ รัฐลังงอ โดยรัฐบาลมาเลเซีย และไทห ณาการเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB) และสำนักงานเลขาธิการอาเซียน ไทหการสนับสนุนในการจัดตั้ง ศูนย์ความร่วมมืออนุภูมิภาคให้มีประสิทธิภาพ และมาตรฐานสูงสุดในการประสานงาน และติดตามผลแผนงาน โครงการ IMT-GT
9. เน้นย้ำบทบาทของ ADB ในฐานะพันธมิตรการพัฒนา โดยขอให้ ADB ศึกษา วิเคราะห์ระดับลึก ในภาคการ ขนส่ง การพัฒนาโลจิสติกส์ การพัฒนาด้านท่าเรือ และการค้าทางน้ำ พร้อมทั้งให้การสนับสนุนด้านแหล่ง เงินทุนและวิชาการต่อโครงการสำคัญตาม Roadmap และเน้นย้ำบทบาทของสำนักงานเลขาธิการอาเซียนใน การประสานการพัฒนาตามกรอบ IMT-GT กับอาเซียนตามยุทธศาสตร์การพัฒนารายสาขา

เห็นชอบและรับรองแนวทางการดำเนินการในระยะเร่งด่วน 6 เรื่อง ดังนี้

1. รับรองการเข้าร่วมในพื้นที่ IMT-GT ของ 6 จังหวัดภาคใต้ตอนบนของไทย ได้แก่ สุราษฎร์ธานี ชุมพร ระนอง ภูเก็ต พังงา และกระบี่ และการปรับแนวพื้นที่เศรษฐกิจของ IMT-GT โดยเพิ่มแนวพื้นที่เศรษฐกิจ ที่ 5 ได้แก่ แนวเศรษฐกิจระนอง-ภูเก็ต-อาเจะห์ (Ranong-Phuket-Aceh Economic Corridor) เพื่อให้ครอบคลุม และเชื่อมโยงพื้นที่ 6 จังหวัดภาคใต้ตอนบนของไทย
2. ประกาศให้ปี 2551 เป็นปีส่งเสริมการท่องเที่ยว (Visit IMT-GT Year 2008) โดยให้องค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนของสามประเทศ สนับสนุนดำเนินการให้เป็นผลสำเร็จ
3. เร่งรัดการเปิดดำเนินการศูนย์ความร่วมมืออนุภูมิภาค IMT-GT (CIMT) ณ รัฐลังงอ มาเลเซียภายในปี 2551 โดย ขอรับการสนับสนุนจาก ADB ในการพัฒนาองค์กร รวมทั้งบุคลากรของสามประเทศที่จะมาปฏิบัติงานร่วมกันที่ ศูนย์นี้ในระยะต่อไป
4. ขอรับการสนับสนุนจาก ADB ในการจัดทำแผนปฏิบัติการ และประมาณการ ค่าใช้จ่ายรายแผนงานโครงการ เพื่อการพัฒนาตามแนวพื้นที่เศรษฐกิจที่ 5 ของ IMT-GT
5. เห็นชอบให้สภาธุรกิจ IMT-GT และ ADB ปรึกษาหารือและประสานงานกันในการเพิ่มช่องทางการเข้าถึงแหล่ง เงินทุนดำเนินโครงการของภาคเอกชน IMT-GT
6. มอบหมายให้คณะทำงานภายใต้กรอบ IMT-GT 6 สาขา เร่งรัดการดำเนินการโครงการที่มีความสำคัญเร่งด่วน โดยเฉพาะด้านพลังงานทางเลือกและพลังงานทดแทน การลดต้นทุน ค่าใช้จ่ายด้านโลจิสติกส์ ตามแนวพื้นที่ เศรษฐกิจ IMT-GT การจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ การจัดทำมาตรฐานการตรวจรับรองตราฮาลาล การร่วมทำ การตลาดสินค้าและบริการฮาลาล การรับรองร่วมด้าน มาตรฐานและการรับรองวิชาชีพแรงงาน (MRA) ตลอดจน ความร่วมมือด้านประมง ปศุสัตว์ พืชผลเกษตร และอุตสาหกรรมการเกษตร